

Arrest

nr. 223 165 van 25 juni 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 7 februari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 januari 2018 tot weigering van inoverwegingname van een aanvraag gezinshereniging omwille van een definitief inreisverbod en waarbij de bijlage 19ter wordt ingetrokken.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 september 2017 dient de verzoekende partij, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar minderjarige Belgische dochter.

Op 8 november 2017, met kennisgeving diezelfde dag, wordt aan de verzoekende partij een inreisverbod van 8 jaar opgelegd.

Op 9 januari 2018, met kennisgeving op 23 januari 2018, neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een aanvraag gezinshereniging omwille van een definitief inreisverbod en waarbij de bijlage 19ter wordt ingetrokken. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

E.A., M. (…)

Nationaliteit Tunesië

Geboren op (...).1990

Alias (…)

Verblijvende te (…)

NN. (…)

U maakt het voorwerp uit van een inreisverbod met een geldigheidsduur van 8 jaar dat u betekend werd dd. 08.11.2017 alsook van een bevel om het grondgebied te verlaten, u betekend dd. 08.11.2017.

Eens tot een inreisverbod is beslist, wordt u niet verondersteld nog langer op het Belgische grondgebied te verblijven en kan u bijgevolg geen verblijfsrecht aanvragen, dit vloeit voort uit de bepalingen van artikel 44 decies §4 van de wet van 15.12.1980.

U kunt de opheffing van dit inreisverbod vragen, in toepassing van artikel 44 decies van de wet van 15.12.80, waardoor u legaal zou kunnen terugkeren naar België. Dit is enkel mogelijk op basis van wijzigingen aangaande uw situatie die plaats vonden na de datum van die beslissing

Gelet op het feit dat u geen enkele vraag tot opheffing van het inreisverbod hebt ingediend, wordt de onwettige afgifte van de bijlage 19ter van dd. 29.09.2017 als onbestaande beschouwd. De bijlage 19ter dient te worden ingetrokken, u kan er geen rechten aan ontlenen.

(…)”

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partij voert in een tweede middel de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel, van de rechten van verdediging, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht. Zij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van machtsmisbruik.

Het middel luidt als volgt:

“Dat de bestreden beslissing, welke verzoeker op 23 januari 2018 werd betekend, niet in een wet of KB is voorzien, waardoor deze beslissing in strijd is met het rechtzekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging.

Dat de bestreden beslissing onterecht stelt dat het hem opgelegde inreisverbod verzoeker verhindert een aanvraag tot verblijf in te dienen in België.

Dat evenwel geen enkele wettelijke bepaling verhindert, ingevolge een inreisverbod of bevel om het grondgebied te verlaten, een aanvraag tot verblijf overeenkomstig art. 40ter Vw. in België in te dienen.

Dat geen enkele wettelijke bepaling een eerder opgelegd inreisverbod of bevel om het grondgebied te verlaten als een geldige motivatie voorziet om een aanvraag voor een verblijfskaart niet in overweging te nemen en de afgeleverde bijlage 19ter als onbestaande te beschouwen.

Dat derhalve de loutere verwijzing naar het verzoeker eerder betekende inreisverbod en bevel om het grondgebied te verlaten geenszins als een afdoende motivatie kan geschouwd worden van de verzoeker op 23 januari 2018 betekende beslissing.

Dat verweerder nalaat de wettelijke bepalingen te vermelden waarop hij zich steunt om verzoeker een beslissing te betekenen enkel en alleen gemotiveerd met een verwijzing naar het inreisverbod en het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat der derhalve sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel en van een manifeste beoordelingsfout, meer zelfs van machtsmisbruik.

Dat immers de beslissing, welke een eerdere afgifte van een bijlage 19ter als onbestaande beschouwd, niet voorzien is in de Vreemdelingenwet en derhalve verzoeker dan ook niet kon worden betekend.

Dat verzoeker verwijst naar de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 135.627 van 19 december 2014, nr. 139.567 van 26 februari 2015 en nr. 142.682 van 2 april 2015³ waarin werd geoordeeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken kan niet volstaan met een loutere verwijzing naar een eerder opgelegd inreisverbod als motivatie om een verblijfsaanvraag van een familielid van een Unieburger of Belg niet in aanmerking te nemen of te weigeren.”

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

“(…)

In het tweede middel wordt de schending aangehaald van het rechtszekerheidsbeginsel, van de rechten van verdediging, van het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, de manifeste beoordelingsfout en machtsmisbruik.

(…). Hij stelt dat er geen enkele wettelijke bepaling voorziet dat de afgifte van een bijlage 19ter aan iemand die onder een inreisverbod staat moet worden ingetrokken of als onbestaande moet worden beschouwd.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat geheel terecht werd geoordeeld om de afgifte van een bijlage 19ter als onbestaande te beschouwen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie verwijst hierbij terecht op het feit dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, dat aan haar betekend werd op 08.11.2017.

Luidens artikel 1 van de Vreemdelingenwet wordt een inreisverbod als volgt omschreven: “8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering.”

De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, kan, gedurende de termijn van het inreisverbod, niet verblijven op of binnenkomen in het Rijk en kan geen aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een Unieburger indienen.

Artikel 74/11, §3 van de Vreemdelingenwet stipuleert het volgende: “§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Uit voormelde bepaling kan impliciet doch zeker worden afgeleid dat een inreisverbod kan ingaan tegen een recht op gezinshereniging, zolang dit inreisverbod niet werd geschorst of opgeheven.

Gelet op het feit dat aan de verzoekende partij op 08.11.2017 uitdrukkelijk het verbod werd opgelegd om het Belgisch grondgebied te betreden en alhier te verblijven, kan verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat zij op heden nog het recht zou hebben om op het Belgische grondgebied een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen.

(…)

Er worden geen gegronde middelen voorgesteld.”

3.3. De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing aan dat de aanvraag van de verzoekende partij om, in functie van haar Belgisch minderjarig kind, tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten niet in aanmerking kan worden genomen omdat de verzoekende partij is onderworpen aan een inreisverbod en zij dus geen dergelijke verblijfsaanvraag kan indienen.

De Raad merkt op dat het Hof van Justitie oordeelde, met verwijzing naar de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), dat “de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet [mag] weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve

genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontzegd. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen” (cf. HvJ 8 mei 2018, nr. C-82/16, punt 57).

Uit de motivering van de bestreden beslissing en uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt niet dat de verwerende partij een dergelijk onderzoek heeft doorgevoerd.

De Raad wijst er verder op dat artikel 1, 8° en artikel 74/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) de omzetting vormen van respectievelijk artikel 3, punt 6 en artikel 11, lid 3, van de richtlijn 2008/115 van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, doc nr. 53-1825/1). Over deze bepalingen van richtlijn 2008/115 heeft het Hof van Justitie in zijn arrest van 8 mei 2018 zeer duidelijk het volgende vooropgesteld:

“60 Het is juist dat de lidstaten op grond van artikel 11, lid 3, eerste alinea, van richtlijn 2008/115 kunnen overwegen het inreisverbod dat gepaard gaat met een terugkeerbesluit waarbij een termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, in te trekken of te schorsen wanneer de derdelander het grondgebied van een lidstaat overeenkomstig dat besluit heeft verlaten. Daarbij moet er evenwel op worden gewezen dat de Uniewetgever in de derde en de vierde alinea van datzelfde artikel 11, lid 3, voor de lidstaten in de mogelijkheid heeft voorzien een dergelijk verbod in individuele gevallen op te heffen of te schorsen om andere redenen dan die in de eerste alinea van die bepaling, zonder dat in die alinea’s als nadere voorwaarde wordt gesteld dat de derdelander tegen wie een inreisverbod is uitgevaardigd, het grondgebied van de lidstaat in kwestie heeft verlaten.

61 Derhalve staan artikel 3, punt 6, en artikel 11, lid 3, van richtlijn 2008/115, anders dan de Belgische regering stelt, niet eraan in de weg dat de lidstaten een inreisverbod opheffen of schorsen wanneer het terugkeerbesluit niet is uitgevoerd en de derdelander zich op hun grondgebied bevindt.”

De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat de loutere verwijzing in de bestreden beslissing naar het gegeven dat zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod geen afdoende motivering vormt om haar aanvraag tot gezinshereniging niet in aanmerking te nemen, waardoor de motiveringsplicht wordt miskend. Zij wijst er tevens op correcte gronden op dat het feit dat haar een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod werd betekend nog niet verhindert dat zij een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indient en de verwerende partij door haar aanvraag tot gezinshereniging niet in aanmerking te nemen op de enkele grond van het opgelegde inreisverbod is tekort gekomen in haar verplichting om een zorgvuldig onderzoek door te voeren. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel kan eveneens worden aangenomen.

De beschouwingen van de verwerende partij in de nota met opmerkingen doen verder geen afbreuk aan het voorgaande.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

Aangezien een aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde beginselen, noch van het eerste middel.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 januari 2018 tot weigering van inoverwegingname van een aanvraag gezinshereniging omwille van een definitief inreisverbod en waarbij de bijlage 19ter wordt ingetrokken, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

J. CAMU